

Taina lui Dumnezeu se va sfârși

10 februarie 2009

Gili Cârstea

Solia 1888 a fost, ni se spune, o „descoperire a neprihănirii lui Hristos,” și astfel începutul mult-întârziatei Mari Strigări (RH 1 apr 1890). Deducția simplă este că, în momentul în care primim solia, înțelegând neprihănirea lui Hristos, Ploaia Târzie vine imediat să ducă recolta la coacere.

Întrebarea care se pune mereu este următoarea: Cine nu a înțeles vreodată că Hristos a fost neprihănit?

Cu alte cuvinte, a contestat cineva vreodată neprihănirea lui Hristos? Ce mai este de înțeles la ea? Ce este atât de important și neînțeles la acest subiect, ca să justifice o atât de îndelungată întârziere? De ce era nevoie de o solie care să descopere neprihănirea lui Hristos? Se îndoiește cineva de neprihănirea lui Hristos?

Nu, confuzia nu vine din calitatea neprihănirii Lui, ci din originea ei; adică, de unde venea această neprihănire pe care noi nu o avem? De ce El trăia fără păcat, iar noi nu?

Se crede că Hristos, fiind Dumnezeu întrupat, nu avea cum să păcătuiască. Era normal să trăiască în neprihănire, așa cum pentru noi este normal să trăim în păcat.

Aceasta este poziția bisericii despre neprihănirea lui Hristos. Deși se recunoaște că Hristos a fost 100% om și 100% Dumnezeu, tendința firească este să fie văzut, înțeles și prezentat dinspre latura divină. Adică, El era Dumnezeu părtăș de natură umană, și aproape imposibil de crezut că era om părtăș de natură divină.

Dumnezeu a trimis în 1888 pe mesagerii Săi spre a corecta acest dezechilibru păgubos. Aici nu era vorba de chițibușuri teologice. Dumnezeu nu se ocupă cu nimicuri. Această gravă neînțelegere făcea imposibilă ispășirea, punerea împreună a celor două naturi despărțite de păcat. Dacă nu înțelege că Hristos este modelul după care trebuie fasonați ucenicii Săi, poporul nu vine la Nuntă. Faptul că Apocalips 19:1-10 nu s-a împlinit, este dovada că solia 1888 nu este primită de biserică.

Prin urmare, cum a biruit Hristos? Care a fost secretul vieții Lui în ascultare totală de legea lui Dumnezeu, deși sufocat de atacurile nelegiurii la fiecare pas al vieții Lui? Ascultați explicația, în lumina soliei 1888:

„În Hristos, divinul și omenescul erau combinate. Divinitatea nu a fost degradată spre omenesc; divinitatea și-a menținut poziția, dar omenescul, fiind unit cu divinul, a rezistat celui mai aprig test de ispitire în pustie” (RH 18 feb 1890; 7ABC445).

Observați tensiunea pe care o creează pasajul acesta? Omenescul trebuia să reziste puternicei amăgiri, el era în test. Tatăl locuind în Hristos nu era deloc ispitit de Satana, divinul nu avea nevoie să demonstreze că respectă legea.

Deși unirea perfectă dintre cele două naturi a creat o persoană unitară, Omul Isus Hristos, cu identitate și personalitate unică și de sine stătătoare, totuși cele două naturi erau distincte, fără să se confunde una cu alta, oricând fiind posibil ca ele să se despartă, dacă omul cerea acest lucru.

Din această perspectivă Hristos era om, și avea libertatea să ceară despărțirea de izvorul vieții, dacă dorea. Iar natura divină avea dreptul și capacitatea de a Se retrage, dacă omul alegea calea nelegiurii, sub aprigele presiuni ale vrăjmașului. Natura Fiului Mariei nu a fost schimbată în natura divină a Tatălui:

„A fost natura umană a Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi erau în mod misterios amestecate într-o singură persoană, Omul Isus Hristos. În El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Când Hristos a fost răstignit, ceea ce a murit a fost natura Sa umană. Divinitatea nu a murit; acest lucru ar fi imposibil” (SDA BC 1113; 7ABC 446).

Iată deci o abordare dinspre latura umană a lui Hristos. Un om în care Dumnezeu locuia în toată plinătatea Sa, dar fără să-i modifice natura, voința și individualitatea. Oricând Omul Isus Hristos putea alege păcatul, și deci despărțirea, iar Tatăl avea obligația să Îl părăsească. Dar omenescul, conectat la izvorul vieții, nu păcătuiește. Aceasta este demonstrația lui Dumnezeu în Hristos.

„A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să poarte bătăliile ca un om, în locul omului. Ispitirea și biruința Lui ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină” (RH 16 feb 1890).

Două milenii omenirea a văzut în Hristos pe Dumnezeu în corp omenesc. Pionierii noștri au înțeles la fel, ei moștenind acest concept din bisericile protestante de unde ieșiseră. Chiar sora White a vorbit în acest fel peste tot în lucrările ei. Abia când a sosit lumina despre neprihănirea lui Hristos a înțeles dânsa, și a început să-L descrie pe Hristos și din celălalt capăt al naturii Sale misterioase. Recent am descoperit un pasaj în care dânsa vorbește explicit despre faptul că Hristos a fost părtaș de natură divină. Iată-l aici, în toată strălucirea lui:

„El a venit în lumea noastră în corp omenesc, ca un om printre oameni. El Și-a asumat slăbiciunile naturii umane, să poată fi testat și încercat. În omenescul Său, El a fost părtaș de natură divină. Prin întrupare, El a câștigat într-un sens nou titlul de Fiu al lui Dumnezeu” (ST 2 aug 1905; 7ABC 449).

Acesta este un îndemn clar că este legitim să privim la Hristos și dinspre partea Sa omenească, în acea unire perfectă. Și care este intenția lui Dumnezeu, în descoperirea neprihănirii lui Hristos? De ce trebuie să înțelegem că El a biruit fiind părtaș de natură divină? Deoarece noi suntem chemați exact la același standard înalt:

„Hristos a venit pe pământ, a luat omenescul și a devenit reprezentantul omului, spre a arăta, în controversa cu Satana, că omul, așa cum l-a creat Dumnezeu, conectat cu Tatăl și Fiul, poate asculta fiecare cerință divină” (ST 9 iun 1898).

Am subliniat o idee aici. Nu, omul nu poate asculta o lege divină fiind deconectat de la izvorul vieții. Acest lucru se vede cu ochiul liber, după 6000 de ani de păcat permanent. Dumnezeu nu cere așa ceva de la om. Dar Hristos a venit să demonstreze ceva: Conectat cu natura divină, omul poate asculta de legea lui Dumnezeu. Dar nu numai atât. Hristos a demonstrat că nu există nicio altă cale pentru a trăi în neprihănire, afară de părtășia cu natura divină:

„În Hristos locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii. Așa se explică de ce, fiind ispitit în toate lucrurile ca și noi, a stat înaintea lumii neatins de corupție, deși înconjurat de ea. Nu trebuie și noi să devenim părtași de acea plinătate, și astfel, doar astfel, să biruim așa cum a biruit Hristos?” (17 MR 337).

Ei bine, prieteni, astfel, doar astfel, vom birui și noi așa cum a biruit Hristos, adică încetând opoziția în fața intenției lui Dumnezeu de a Se întoarce în Templul inimii. Doar așa „celui ce va birui” i se va da să stea pe scaunul de domnie al lui Hristos, iar Hristos stă acolo deoarece a biruit „astfel, doar astfel,” adică fiind părtaș de natură divină. Este singura speranță a omenirii:

„În oficiul Său de mijlocitor, divinitatea și omenescul Său sunt combinate, și de această unitate depinde speranța omenirii” (ST 9 mai 1900).

„Dacă veți rezista prin timpul de strâmtorare, trebuie să-L cunoașteți pe Hristos, să vă însușiți darul neprihănirii Sale, pe care El îl atribuie păcătosului pocăit... Omul are privilegiul să se conecteze cu Hristos, și astfel divinul și omenescul sunt unite; doar în această unire se află singura speranță a omului” (The EWG 1888 Materials, 1073).

Dacă deschidem ușa templului sufletului, ca Hristos să ne facă părtași de natură divină, vom înceta să mai fim oameni, membri ai familiei omenești? Va fi alterată cumva natura umană, i se vor schimba parametri, va fi aruncată la gunoi, eradicată?

„Natura umană va continua să fie natură umană, dar ea poate fi elevată și înnobilită prin unire cu natura divină. Bărbații și femeile pot scăpa de întinăciunea care există în lume prin poftă doar devenind părtași de natură divină” (TGD 70).

Acesta este scopul lui Dumnezeu în planul de mântuire, și orice alte așteptări se vor dovedi speranțe deșarte. Trebuie să înțelegem că „scopul planului de

mântuire este să realizeze această unire dintre uman și divin” (The EGW 1888 Materials, 1127). Doar înțelegând acest lucru vom veni la Nunta Mielului.

Când scopul lui Dumnezeu cu omul va fi realizat, trâmbița a șaptea va suna, anunțând că taina lui Dumnezeu a luat sfârșit; acum, El Se poate prezenta în fața familiei Sale umane, într-o ultimă încercare de a-i convinge să se lase vindecați, să participe la unul dintre cele mai prețioase și misterioase adevăruri ale planului de răscumpărare:

„Unirea dintre natura divină și natura umană este unul dintre cele mai prețioase și mai misterioase adevăruri ale planului de mântuire. Despre el vorbește Pavel când spune: ‘Fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu manifestat în trup’” (5T 746).

Ne apropiem de cel mai important moment al istoriei omenirii: Nașterea unei noi familii, divino-umane, al cărei începător este Hristos, al doilea Adam. Este momentul culminant al veacurilor, când se face undo la păcatul lui Adam în cel mai profund sens al cuvântului. Ce a despărțit omul, Dumnezeu pune din nou la loc.

Cât ne vom mai împotrivi scopului Său etern?
